

Tåkekaien (av Marcel Carné, fransk 1938)

Drammen filmklubb gjennomgår filmhistorien og tar for seg 30-tallet denne våren, et tiår med stor filmutvikling, pre-codefilmer og selveste Hollywoods gullalder. 30-tallsfilmene har en unik ferskhet ved seg! En ferskhet som andre tiår ikke kan oppnå ettersom man senere bare har gjentatt det som ble utviklet på 30-tallet. 30-tallet (og 40-tallet) kalles nostalgisk for «Hollywoods gullalder». Det var dekadens for lyd- og fargerevolusjonen. Filmskaperne utviklet talefilmen og etablerte nye filmsjangre som gangsterfilm, dokumentarer, poetisk realisme, lettlivete screwball-komedier, western og skrekkfilm, for å nevne noe. Alt dette finner vi på Filmklubbens program. Hvis man vil få med seg begynnelsen av lydfilmen og mye av det vi i dag tar for gitt, må man se 30-tallsfilmene.



Tåkekaien (av Marcel Carné, fransk 1938)

KinoCity tirsdag 21. februar kl. 21, 7 år

Tåkekaien er den mest kjente filmen fra den franske poetiske realismen på 30-tallet. Fra Marcel Carné, selve kongen av sjangeren.

Langs tåkelagte havneanlegg smyger de seg, de som av en eller annen grunn ikke kan vise seg offentlig. Kanskje er de kriminelle og må gjemme seg for politiet. Kanskje passer de rett og slett ikke inn blant andre mennesker. Kanskje er de desertører... Jean har returnert fra militæret under mystiske omstendigheter og kommer ved en tilfeldighet til en falleferdig kneipe helt ute ved kaien i havnebyen hvor han befinner seg. Her møter han Nelly, en ung pike som har rømt fra sin uhyggelige pleiefar. Begge befinner seg i en desperat situasjon og det oppstår en nærhet mellom de to deres søken etter trøst. Gjennom sin voksende kjærlighet til Nelly, kommer Jean i konflikt med pleiefaren og den

lokale gangsterlederen i havneområdet. Presset blir etter hvert for stort og han planlegger å flykte fra landet med en båt til Venezuela.

Marcel Carné er kanskje den regissøren som i ettertid har blitt nærmest knyttet til den franske poetiske realismen. Gjennom sitt samarbeid med forfatteren og lyrikeren Jacques Prévert var de begge med på lage viktige bidrag til denne filmperioden og filmen skapte øyeblikkelig berømmelse for de to unge opphavsmennene. Tåkekaien, med sitt dunkle miljø og dystre karakterer, viser tydelig det som kjennetegnet filmstilen i slutfasen av den poetiske realismen. Havnebyens underverden og de skjebnesvangre personlighetene man kan finne der er praktfullt visualisert gjennom stemningsladede bilder og poetisk dialog. Karakterene er alle på flukt, både på det ytre og indre plan, men helt fra handlingens begynnelse råder det en fatalisme som sier oss at de aldri vil klare å slippe unna. Pessimismen ligger som et tungt tåketeppe over miljøet der handlingen utspiller seg. Hovedpersonen (spilt av Jean Gabin) er den perfekte antihelt, og hans skjebne ble da filmen kom ut i 1938 av mange tolket som et symbol på hele Frankrikes skjebne. Tåkekaien møtte krass kritikk fra den franske regjeringen for å være en overpesismistisk fremstilling av tilstanden blant folket. Marcel Carnés svar på kritikken var «Skyld ikke på barometeret når det viser dårlig vær». Og dårlig vær ble det!

Se [websiden](#) og [Facebook](#)

Velkommen!

[Drammen filmklubb](#)